

ΡΑΔΙΟΕΛΛΗΝΙΚΟ

ΤΟΥ ΧΑΡΡΥ ΣΛΗΠ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΟΥ ΤΑΟΥΜΠΕΡΝ

Ο δόκτωρ "Εντμοντ Κόρνελυ, για πρώτη φορά στη ζωή του, βρέθηκε σε τόσο δύσκολη θέση. 'Ο κατηγορούμενος, πού του είχαν πάρει για να τον εξετάσει, δέν ήταν παράφρων. "Επρεπε λοιπόν με κάθε τρόπο να συντάξει την «Βεβαίωσιν» του και να στείλη τον άτυχο άνθρωπο στην ηλεκτρική καρέκλα.

Κι' όμως ή ιστορία του τον είχε συγκινήσει, αυτόν, έναν ιατροδικαστή και τον έβαζε τώρα σε πειρασμό να παραβλέψη το καθήκον του. Για να γλυτώσει από τις τύψεις της συνειδήσεώς του, προσπάθησε να δικαιολογηθή τουλάχιστον στον εαυτό του. 'Ο Τζάκ Μόρισσον είχε σκοτώσει τη γυναίκα του από μια άγνωστη αιτία. Κάποια άορατη δύναμι του είχε επιβάλει αυτήν την εγκληματική πράξι κι' εκείνος την είχε εκτελέσει σαν αυτόματο. "Αν επιχειρούσε όμως ο Κόρνελυ να υποστηρίξει αυτά τα πράγματα στο δικαστήριο, οί δικασταί θα γελοούσαν με την άφέλειά του και ίσως να του έστελλαν κανέναν συνάδελφό του για να τον εξετάσει κι' αυτόν...

'Ο "Εντμοντ Κόρνελυ λοιπόν βρισκόταν σε πολύ δύσκολη θέση. "Αν του ήταν εύκολο, θα υπέβαλλε την παραίτησί του και θα γλύτωνε έτσι από αυτήν την ιστορία πού του είχε ταράξει τα νεύρα του. Μά το καθήκον του πειά ως ανθρώπου, δέν του επέτρεπε να δειλιάσει και να υποχωρήσει. Αυτό θα ήταν ακόμη πιο άτιμο από το να βεβαιώσει ότι ο Μόρισσον ήταν ανισόρροπος.

'Ωστόσο κύτταξε άλλη μια φορά τον δυνατό άνδρα πού καθόταν στην μεταλλική πολυθρόνα, απέναντί του. 'Ο Τζάκ Μόρισσον φαινόταν ήσυχος και το βλέμμα του είχε μια μεγάλη ειλικρίνεια.

— Σας παρακαλώ, του είπε, να μου διηγηθήτε με κάθε λεπτομέρεια πώς έχει αυτή ή δραματική ιστορία. Θα ήθελα να ξέρω τί σας ανάγκασε να σκοτώσετε τη γυναίκα σας ;...

— Τίποτε, του απάντησε ο Μόρισσον, κάνοντας μια άοριστη χειρονομία. Είχα βαρεθή πειά να την βλέπω στο κρεβάτι μου.

— Δέν είνε αλήθεια, αυτό πού λέτε, παρατήρησε ο Κόρνελυ. Δέν σκοτώνει κανείς έναν άνθρωπο χωρίς αιτία. Δέν δολοφονεί την γυναίκα του έτσι για να γλυτώσει από την ενόχλησί της.

'Ο Μόρισσον έσφιξε τα χέρια του στην πολυθρόνα του. Προσπαθούσε να συγκρατηθή και να μη προδώσει τις σκέψεις του. Μια ξένη δύναμις είχε επιβληθή στην θέλησί του και του παρέλυε κάθε αντίστασι. Μιλούσε σαν να ήταν πλάκα φωνογράφου.

'Ο δόκτωρ Κόρνελυ το είχε καταλάβει αυτό το πράγμα. "Ηθελε να κάνει τον Μόρισσον να ξυπνήσει από αυτήν την νάρκη του. "Αν μπορούσε τουλάχιστον να του δώσει μια δυνατή συγκίνηση, κάτι πού να συγκλόνιζε την ψυχή του... "Ίσως τότε θα λυνόταν αυτό το σκοτεινό αίνιγμα. Γι' αυτό, με μια τελευταία ελπίδα, παρεκάλεσε τον κατηγορούμενο να του διηγηθή το εγκλημά του.

— Κύριε, του απάντησε ο Μόρισσον, σκότωσα τη γυναίκα μου μ' έναν πολύ ώμορφο τρόπο. Σας βεβαιώ ότι δέν πόνεσε καθόλου κι' ότι δέν κατάλαβε τον θάνατο. "Ετσι, έντελώς, άθόρυβα, με χίλιες προφυλάξεις, έσκυβα από πάνω της και της κάρφωσα ένα μαχαίρι στο γυμνό στήθος της, άκριβώς στο μέρος της καρδιάς της. "Η Μάρτζορυ δέν έκανε καμιά κίνησι. Την άκουσα μόνο πού ψιθύρισε τ' όνομά μου. Δέν σας φαίνεται αυτό το πράγμα κωμικό; Το ίδιο το θύμα να ψιθυρίζει την τελευταία στιγμή τ' όνομα του ανθρώπου πού την δολοφόνησε.

— Αυτό ήταν μια απόδειξις ότι σας αγαπούσε ή Μάρτζορυ!

παρατήρησε ο Κόρνελυ.

'Ο Μόρισσον γέλασε μ' ένα κρύο κι' άτονο γέλιο.

— Είνε τόσο κωμικό! ψιθύρισε. "Επρεπε να ζεράτε την Μάρτζορυ για να καταλάβετε ότι όλα τα περίμενα από εκείνη. "Ακόμη κι' ένα «εύχαριστώ» την ώρα πού την δολοφονούσα.

— "Ακούστε, μη χάνετε τον καιρό σας μ' άδικες σκέψεις. Καλύτερα θα ήταν να μου διηγηθήτε, όπως σας είπα, με κάθε λεπτομέρεια την ιστορία σας.

'Ο Μόρισσον έβγαλε ένα στεναγμό.

— Τί περίεργος άνθρωπος πού εισαστε, δόκτωρ ! "Η έπιμονή σας να με σώσετε με σκλαβώνει. Δυστυχώς όμως δέν έχω καμιά διάθεσι να γλυτώσω από τον θάνατο.

'Ο Κόρνελυ κύτταξε προσεχτικά αυτόν τον άνθρωπο πού του μιλούσε με τόσο άδιαφορία.

— Διηγηθήτε μου, του είπε, τη ζωή σας! Θέλω να ξέρω γιατί σκοτώσατε την Μάρτζορυ.

— "Ηταν υπάλληλός μου, άρχισε να διηγηται ο Τζάκ. Στην άρχή δέν της είχα δώσει καθόλου σημασία και δέν μ' ένδιέφερε ούτε ή ώμορφιά της, ούτε ή χάρι της. "Επειτα όμως, όταν κατάλαβα ότι αυτό το κορίτσι ήταν μια καλή νοικοκυρά και θα

γινόταν υποδειγματική σύζυγος, άρχισα να την προσέχω και να βρίσκω λογική την σκέψι να την κάνω γυναίκα μου. "Α! δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο εύκολα πέφτουμε στις παγίδες των γυναικών έμεις οί άνδρες. Τιποτε δέν μās κάνει να υποπτευθούμε ότι μια γυναίκα δέν μπορεί να μās αγαπάει κι' ότι έρχεται κοντά μας από συμφέρον. Το ίδιο έπαθα κι' εγώ με την Μάρτζορυ. Την αγαπούσα, κύριέ μου, όπως αγαπούμε έμεις οί δύστυχοι άνθρωποι πού δέν έχουμε αισθανθή πολλές χαρές στη ζωή μας. Κ' ή Μάρτζορυ δέχθηκε τον έρωτά μου όχι γιατί μ' αγαπούσε, αλλά γιατί ήθελε ένα όνομα. "Ηθελε να γίνη κυρία. Τί ανόητη πού ήταν αυτή ή σκέψις της! Το κατάλαβε και ή ίδια και μου τ' ώμολόγησε ύστερα από δυο μέρες. "Η άφέλειά της ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δέν σκέφθηκε καθόλου ότι εκείνη την στιγμή κατέστρεφε όλα μου τα όνειρα, όλη την ευτυχία της ζωής μου...

»Κι' εγώ έκρυψα τον πόνο μου. Αυτό όμως το μαράζι μου πείραξε τα νεύρα και δέν άργησε να με κάνει μισάνθρωπο.

»"Ενας φίλος μου τότε με συμβούλευσε να έπισκεφθώ τον δόκτορα Τάουμπερν, έναν από τους καλύτερους ψυχιάτρους. Πράγματι δέ πήγα και τον θρήκα. Από εκείνη την ήμέρα, ένιωσα μια άνακούφισι στην καρδιά μου. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας άληθινός μάγος. "Υστερα από ένα μήνα με είχε κάνει έντελώς καλά. Είχα άρχισει να αγαπάω πάλι την γυναίκα μου κι' έζησα μαζί της σωστά δέκα χρόνια ευτυχισμένος. Ξαφνικά, ένα θράδυ με κυριέυσε ή τρέλλα μου. Μια γνωστή φωνή με ξύπνησε. Είχα άκούσει καθαρά κάποιον να μου λέη:

— Αυτή ή γυναίκα σ' έκανε δυστυχισμένον! Πρέπει να γλυτώσεις από το μαρτύριό της. "Εμπρός, τί κάθεσαι; Γιατί δέν την σκοτώνεις ;

»Σηκώθηκα τότε άθόρυβα από το κρεβάτι, πήρα ένα μαχαίρι και με χίλιες προφυλάξεις της το κάρφωσα στην καρδιά.

'Ο δόκτωρ Κόρνελυ διέκοψε απότομα τον Μόρισσον:

— Μήπως θυμάσαι τίνος ήταν αυτή ή φωνή;

— "Εμοιαζε με την φωνή του δόκτορος Τάουμπερν.

'Ο Κόρνελυ έβγαλε μια κραυγή χαράς και τινάχτηκε όρθιος.

(Συνέχεια στην σελίδα 44)

—"Ακουσα μια γνωστή φωνή να μου λέη: Σκότωσέ την !

Ο ΘΡΗΝΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 27)

τὸ Τσερέσοβο, γιατί έχουμε πληροφορίες, ὅτι Βούλγαροι ληστές εἰσήλθον εἰς τὸ εὐαφὸς μας».

- Γιωργούλα, ἐτοιμάσου, ἐψώναξεν ἐλοχαγός.
- Ἄμάν, κύρ λουχαέ!... Λαμπροήμερα!... Ἴι εἶν' αὐτό!... Ἄσε νὰ φάμε πρώτα.
- Τὸν γυλιὸ εἶπα καὶ δρόμο.
- Καὶ τ' ἀρνί!...
- Ὑπηρεσία... Γρήγορα!
- Ἐνὰ μιζέ, κύρ λουχαγέ!...
- Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα!
- Ἐνὰ μιζιδάκιον μονάχα!
- Βρὲ γιὰ κὺτταξε ἐκεῖ τὸν ἀπειθῆ!...
- Θὰ πιθάνου, οὐ μαύρους κι' οὐ κουρούν'ς, κύρ λουχαέ!...
- Τράβα, ἔφαγες ὅ,τι ἔφαγες.
- Νὰ πάρω καὶ τ'ν ἄλλη πλάτη, κάνε!
- Ὅχι εἶνε ἀψητη!...
- Θὰ τὴν ξηγήσου κιόλας, κύρ λουχία!
- Μᾶς τὴν ξηγήσες καὶ μᾶς πρόκοφες, ἔλα, δρόμο τώρα, εἰτα. Δίνε του!...

Τὸ ἀπόσπασμα ἐτράβηξε καὶ χώθηκε στὸ κοντινὸ τὸ δάσος. Στρίβοντας ὁ Γιωργούλας, γύρισε καὶ ἔρριξε μιὰ θλιβερὴ καὶ πικραμένη ἀποχαιρετιστήριον ματιὰ στοὺς ὀβελίας. Κι' ἐπειτα, γύρισε καὶ χάθηκε μέσα στῶν δένδρων τῆ σκιά. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ δάσους καὶ ἀπὸ τὶς σκιὰς ποὺ σβύνανε τοῦ ἀπυσπᾶσματος τὰ θήματα, ἀκούστηκε ἕνας ἀναστεναγμὸς θαθὺς ποὺ γέμισε τὴ φύσιν καὶ ἐπειτα ἕνα ρουμελιώτικο τραγοῦδι σὰν παράπονο, ἕνα τραγοῦδι, δὲν ἦταν, θαρρεῖς, τραγοῦδι, ἕνα τραγοῦδι - θρήνος:

Ὅσο δὲν κλαῖτε χωρὲς καὶ χωριά,
δὲν κλαῖτε βιλαέτια... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ὍΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΠΛΑΝΟΥΔΙΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ...

(Συνέχεια ἐκ τής σελίδος 21)

γιὰ μένα! ἀπὸ τὰ ματῖα μου κυλοῦσαν θερμὰ δάκρυα. Μὰ ἦταν δυνατόν; Ἦταν δυνατόν;...

Κατόπιν, πήγα καὶ τηλεγράφησα στὸν ἐκδότη μου, δηλαδὴ στὸν ἐκδότη τῆς «Εὐρώπης». Ἦν ἄλλη ἡμέρα ἔλαβα 420 φράγκα, ὡς συγγραφικὰ δικαιώματα τῆς ἀρχῆς τῆς «Κυρας Κυραλίνας» ποὺ εἶχε δημοσιευθῆ στὸ τεῦχος τῆς «Εὐρώπης» τῆς 15ης Αὐγούστου — 15ης Σεπτεμβρίου 1923!...

Ἦν νύχτα, ἀρρώστησα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ εὐτυχία μου. Δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ὡς τὰ ἐξημερώματα. Καθὼς ἤμουν ξαπλωμένος, πάνω σ' ἕναν παλιὸ καναπέ, ἔσφιγγα τὴν καρδιά μου, τὸν καλύτερο φίλο μου καὶ τὸν χειρότερο ἐχθρό μου:

— Τί θὰ γίνῃ τώρα; ψιθύριζα. Τί θὰ γίνῃ; Που θὰ πάμε; Που μποροῦμε νὰ πάμε;

Δὲν ἐπήγαμε πουθενά. Μὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀλλάξε ἡ ζωὴ μου. Κι' ἀπὸ πλανόδιος φωτογράφος ἐγίνα συγγραφεύς...

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια ἐκ τής σελίδος 25)

λιεργητῆ τους. Ἠρόπεροι ὅμως, κι' ὕστερα ἀπὸ ἀκαταπόνητες προσπάθειες τοῦ κ. Σουάν, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κόπων τοῦ ξεπέρασε κάθε προσδοκία: Ἦ πατάτες τοῦ ὑπῆρξαν τεράστιες σὲ ὄγκο καὶ θαυμάσιες σὲ ποιότητα καὶ νοστιμάδα!

Μιὰ ἀπὸ τὶς πατάτες αὐτῆς, τὴν ὁποία ὄλεπετε φορτωμένη στὸν ὄμο τοῦ τυχεροῦ καλλιεργητοῦ τῆς, στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας, ὑπῆρξε ἀληθινὸ θαῦμα: εἶχε μῆκος 80 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, πλάτος 45 ἑκατοστῶν (μισοῦ μέτρου σχεδόν) καὶ ζύγιζε... τριανταπέντε (ἀριθ. 35) ὀλόκληρες ὀκάδες!

Ὁ κ. Σουάν, κρατᾷ προσωρινῶς μυστικὴ τὴ μέθοδο τῆς καλλιέργειας του. Γρήγορα ὅμως θὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ τότε... χαρὰ στοὺς πατατοφάγους!

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τής σελίδος 19)

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγες μέρες λοιπόν, καθὼς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα, ξέσπασε ξαφνικὰ σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο.

— Νὰ κάτι ποὺ σ' ἐνδιαφέρει, τῆς φώναξε, ἐσένα, ποὺ τρελαίνεσαι γιὰ τὶς σταυρωτὲς λέξεις. Νά, ἀκουσε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀγγελία ποὺ θρῆκα τυχαίως ἐδῶ πέρα: «Κύριοι, λῦται τῶν σταυρωτῶν λέξεων, ἀν δυσκολεύεσθε σὲ τίποτε, τηλεφωνήστε στὸν κ. Λούξ: «Βαγράμ» 89 — 99. Αἱ κυρίαὶ ἀποκλείονται». Ἐ, τώρα, πρέπει νὰ παραδεχθῆς ὅτι ὑπάρχουν παραπολλοὶ τρελλοὶ στὸν κόσμο!...

Ἦ Μαίρη ὅμως δὲν θρῆκε τόσο ἀστεία αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀγγελία, γιατί τὴν ἔξερε. Αὐτὴ, ἀπὸ ζήλεια, εἶχε ὑπεργορεύσει τὴν ἀνταξί τῆς στὸν ἀγαπημένο τῆς Ραυμόνδο Πραβιέ....

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΜΕΛΛΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τής σελίδος 10)

Γερμανῶν ἐναντίον τῆς. Ἦ δυναστεία κι' ὁ θρόνος τῶν Ρωμανῶν σωριάστηκαν σὲ ἐραΐπια, ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ ἐπανάστασι τῶν Μπολσεβίκων...

Κι' ὁ ἀτυχῆς τσάρος μὲ ὀλόκληρη τὴν οἰκογένειά του, θύματα ἀθῶα τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, τουφεκίστηκαν στὸ Αἰκατερινουγράδ ἀπ' τοὺς ἐπαναστάτες!

— Τὸ δικό σας μέλλον, γιατί δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ προβλέψετε μὲ τὴ χειρομαντεία; μὲ ρώτησε κάποτε μισοειρωνικά, ὁ διάσημος ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου Ντούγκλας Φαίρμπανκς, πατηρ. Ἰήηπως ἐφαρμόζεται καὶ σὲ σᾶς, τὸ ρητὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Ἄλλους ἔσωσες ἑαυτὸν οὐ δύνασαι σῶσαι»;

Κι' ἐγώ, χαμογελῶντας θλιβερὰ, ἔδειξα στὸν πνευματώδη κινηματογράφου ἀστέρα καὶ τὶς δύο παλάμες μου, λέγοντάς του:

— Εἶμαι τέλειος ἴσως χειρομάντις γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ σιωπῶ ἀναγκαστικὰ σὰν ψάρι, προκειμένου γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου... Καθὼς βλέπετε, ἡ γραμμὲς τῶν παλαμῶν μου εἶνε τελείως παραμορφωμένες... Δὲν μπορῶ καθόλου, νὰ τὶς διαβάσω... Παραμορφώθηκαν δὲ ἔτσι, ὅταν ἤμουν ἀκόμη μικρὸ παιδί, ἐξ αἰτίας τῆς μανίας ποὺ εἶχα νά... κωπηλατῶ σὲ θάρκες, ἐπὶ ὀλόκληρες ὥρες κάθε μέρα! !

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΟΥ ΤΑΟΥΜΠΕΡΝ

(Συνέχεια ἐκ τής σελίδος 18)

Μιὰ ἀχτίνα εἶχε φωτίσει τὸ μυαλό του. Ἦταν θέβαιος περὶ ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸ σκοτεινὸ μυστήριον τοῦ εγκλήματος τοῦ Μόρισσον. Ὁ αἰχχὸς αὐτοῦ ἀνυρῶπος ἦταν ἀβῶς.

Τώρα ἔξερε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἄφρις νὰ οἰστάσῃ ἐπισκέφθῃκε αὐτὸν τὸν περιεργὸ δόκτορα τᾶουμπερν καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπαίσια πράξι του. Ἐκείνον τὸν καιρὸ ὁ Τάουμπερν ἔκανε διάφορα πειράματα ὑπνωτισμοῦ. Ὑπέβαλε λοιπὸν στὸν Μόρισσον νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα του ὕστερα ἀκριβῶς ἀπὸ δέκα χρόνια. Ἐτοί κανεὶς ἀσφαλῶς δὲν ἔα τὸν ὑποπτευόταν, ἐνῶ αὐτὸς θὰ ἔβλεπε ἂν εἶχε ἐπιτύχει κι' αὐτὸ τὸ πείραμά του. Καὶ πράγματι, τὸ εἶχε κατορθώσει. Ὁ Μόρισσον ὅμως εἶχε ἰσχυρὸ μνημονικὸ καὶ ὑμῆθηκε ἰν φωνῆ τοῦ εγκληματικοῦ καθηγητοῦ. Κι' ἔτσι, χάρις σ' αὐτό, ὁ ἀτυχὸς Τζάκ γλυτώσε τὴν καταδίκη σὲ θάνατο καὶ κλεισθῆκε σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινικὴ γιὰ νὰ θεραπευθῆ τελείως ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τοῦ σατανικοῦ δόκτορος.

Ὅσο γιὰ τὸν ἰατροδικαστὴ Ἐντμοντ Κόρνελυ, αὐτὸς ἐσημείωσε ἄλλη μιὰ ἐπιτυχία στὶς ἐπιστημονικὲς ἐρευνῆς του.

ΣΑΡΑΚΟΛΕ, ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τής σελίδος 36)

— Μ' αὐτὸ τὸ ὀηλητήριον, τιμωροῦμε τοὺς ἐχθρούς μας! μοῦ ἐξήγησε ὁ Νιορμέ. Ὅσο τώρα γιὰ τὸ «ἰντεζαράνε» καὶ τὸ «τε...» ἰού τ' ἀποτελέσματά τους.

Καὶ κάρφωσε τὸ δηλητηριασμένο δόρυ του σὲ δύο ἄλλους σκλάβους ποὺ δὲν ἔδειχναν καθόλου νὰ φοβῶνται γιατί θὰ πέθαιναν. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μέσα σὲ λίγες στιγμῆς ἀρχισε νὰ φουσκῶν ὡς μπαλλόνι καὶ νὰ παραμορφώνεται ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸν ὤρηκε ὁ θάνατος. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον παρουσίασε τὸ πῖο φρικιαστικὸ θέαμα ποὺ εἶδα ποτὲ στὴ ζωὴ μου. Ὅλες τρυφῆ σὰρκες ἐεκόλλησαν ἀπὸ τὰ κόκκαλά του καὶ μετεβλήθη σ' ἕναν ἀπῶσιον σκελετό!

Ὁμολογῶ ὅτι πήγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα! Ἐυχαρίστησα λοιπὸν τὸν Νιορμέ γιὰ τὰ δῶρα του καὶ πήγα νὰ ξεκουρασθῶ στὴ σκηνή μου. Ἦ «γυναῖκες» μου ὅμως μὲ τρώμαζαν μὲ τὶς διαπεραστικὲς καὶ χαρούμενες φωνῆς τους καὶ μὲ τὰ ἐφιαλτικὰ τραγοῦδια τους. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι θρισκόμουν στὴν Κόλασι κι' ὅτι ἤμουν τριγυρισμένος ἀπὸ ἕνα σωρὸ σατανάδες.

Ὅσοτὸσο στὴ φυλὴ τοῦ Νιορμέ εἶχα τὸ κουράγιο νὰ μείνω σωστὲς δέκα μέρες καὶ νὰ μάθω νὰ μὴ φοβάμαι τὰ φεῖδια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μοῦ ὑδύθηκε ἐπίσης ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθῆσω ἕναν πόλεμον τῶν Σαρακολέ. Ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ παράδοξος. Μόλις ἔμαθαν ὅτι ἡ φυλὴ τῶν Γυλφαρέ ἐτοιμαζόταν νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ, γλύστρησαν τὴ νύχτα κοντὰ στὰ πηγὰδια τῆς δάσεως των καὶ δηλητηρίασαν τὸ νερό. Ὅλα τὰ ζῶα καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Γυλφαρέ πέθαιναν φυσικὰ μὲ φριχτοὺς πόνους. Κι' ὅπως ἦταν δεισιδαίμονες ἐνόμισαν ὅτι τὰ πνεύματα ἤθελαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ κάνουν αὐτὸν τὸν πόλεμον καὶ δὲν ἐπέτεθησαν ἐναντίον τῶν Σαρακολέ. Μὰ δὲν ἀργήσαν φυσικὰ νὰ ἐξολοθρευθοῦν, πίνοντας τὸ δηλητηριασμένο νερό τῆς δάσεως των. Κι' ἔτσι ὁ Νιορμέ ἐγίνε κύριος κι' αὐτῆς ἀκόμη τῆς δάσεως τοῦ Σουδάν χάρις στὰ τρομερὰ δηλητηρία τῶν προγόνων του.

Οἱ Σαρακολέ, καθὼς καταλαβαίνετε, εἶνε οἱ ἐγκληματῖαι τῆς ἐρήμου. Μὰ οἱ Ἄγγλοι δὲν μποροῦν νὰ τοὺς κάνουν τίποτε, γιατί ζοῦν στὴν καρδιά τῆς Ἀφρικῆς καὶ δὲν προδίδουν ποτὲ τ' ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματά των.